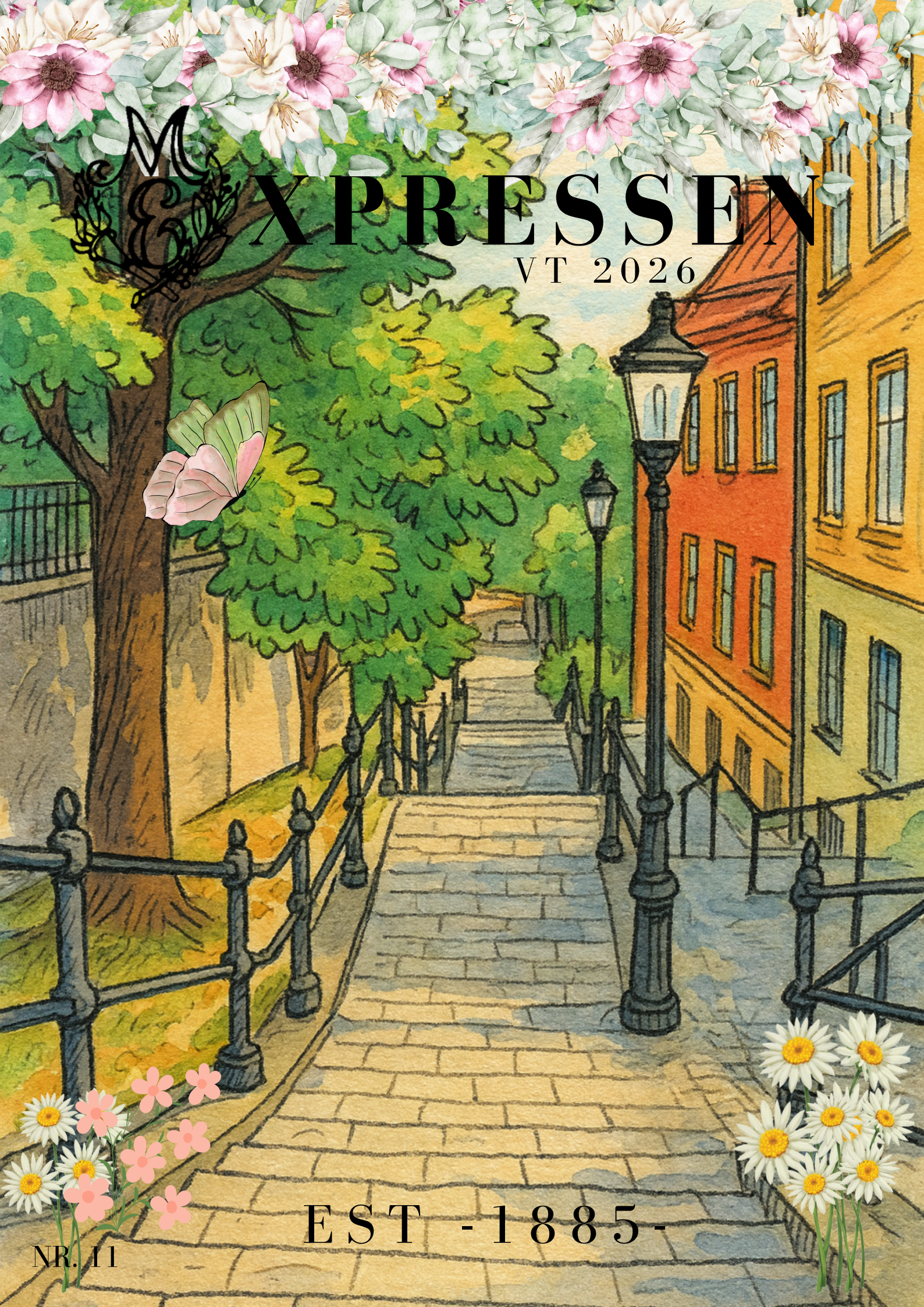

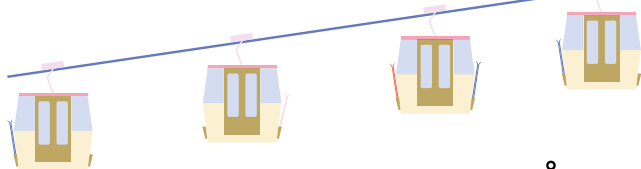

XPRESSEN

VT 2026

EST - 1885 -

NR. 11

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Lägg mobilen ner och börja leva	03
Romme-en ovärglömlig resa	05
Förbättring och positivitet om stjärnan	07
Jakten på bra betyg	09

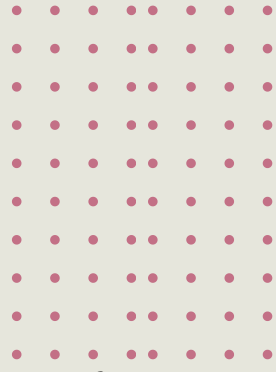

Skoluniform-mot	10
Ett prov i veckan	12
De tysta	14
Mycket läxor ger mer stress än nytta	16

ME-Joggen	10
ME-Joggen	

lägg ner mobilen börja leva

Varje dag går vi in i klassrummet med en liten rektangel i fickan som har förmågan att förstöra hela skoldagen, och det handlar inte om att vi är lata eller ointresserade. Det handlar om att mobilen är byggd för att vara svår att ignorera vilket är en ganska stor stressfaktor.

Jag har själv suttit i klassrummet och tänkt på vad som händer på sociala medier just nu, om någon har skickat något, om jag missar något viktigt, och det utan att mobilen ens är framme. Det känns nästan löjligt när man tänker på det, men det är precis så det fungerar. Apparna är inte designade för att vi ska använda dem lagom mycket, de är designade för att vi inte ska kunna sluta.

Och det är klart att det påverkar skolan. Det är svårt att hänga med på en genomgång när en del av hjärnan hela tiden är någon annanstans. Forskning visar att det kan ta upp till tjugo minuter att återfå koncentrationen efter en distraktion, och det är mycket tid att förlora på något man knappt kommer ihåg efteråt. Multiplicera det med några gånger per lektion och några lektioner per dag, så börjar det bli ganska mycket förlorad tid räknat på ett helt läsår.

Jag förstår de som tycker att det borde räcka med självkontroll, att vi är gamla nog att ta ansvar. Det låter rimligt och på pappret håller jag med. Men det är lite som att förvänta sig att ingen ska ta chips ur en öppen påse som står mitt på bordet. Möjligt, men onödigt svårt när det finns ett enklare alternativ, och dessutom ganska orättvist mot de elever som faktiskt kämpar med det men inte vill erkänna det högt. För det är många fler än man tror.

Det finns också de som säger att ett förbud inte lär oss något, att vi istället borde träna upp vår förmåga att hantera mobilen själva. Och visst, på lång sikt finns det en poäng i det. Men skolan handlar inte bara om matte och svenska, det handlar också om att lära sig hur man fungerar i ett sammanhang med andra människor. Vi lär oss att lyssna när någon pratar, att vänta på vår tur, att ta ansvar för saker även när vi inte känner för det. Att lägga undan mobilen under lektionstid är inte så olikt det, det är träning i att prioritera rätt saker vid rätt tillfälle.

Det som går förlorat när mobilen är med i skolan är svårare att sätta fingret på än betyg och koncentration. Det är de där samtalen på rasten som faktiskt blir äkta när ingen halvt stirrar ner i sin skärm. Det är känslan av att ha suttit igenom något svårt och förstått det till slut. Det är att skratta åt något som händer just där och då, inte åt en meme någon skickade för tre dagar sedan. De sakerna låter kanske småsinta men de är faktiskt en ganska stor del av vad skoltiden handlar om, och de försvinner lite hela tiden när mobilen sätter stopp för dem.

Sex timmar om dagen är inte mycket att be om. Mobilen är kvar, den försvinner inte, den väntar precis där du lämnade den. Men den här tiden, de här åren, de klassrummen och de rasterna och de människorna du delar dem med, dem får du inte tillbaka på samma sätt. Det är lätt att glömma när man är mitt i det, men något som är väldigt viktigt att komma ihåg.

ROMME ALPIN - EN OFÖRGLÖMLIG UPPLEVELSE

Romme. En resa många skolor gör då eleverna får spendera en dag i skidbackarna och ha kul. Detta är andra året vår skola fått åka denna resa, och i år fick vi blandade åsikter kring hur det gick. Alla klasser i högstadiet åkte – några hade varit där innan, medan vissa aldrig hade stått på ett par skidor förut.

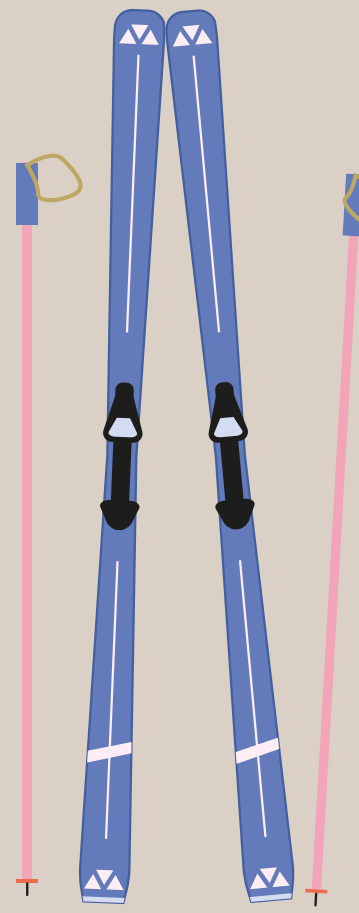
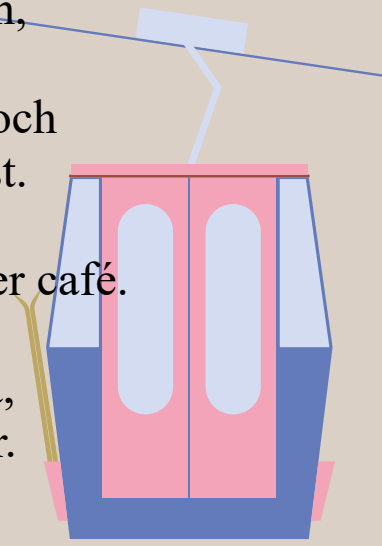
Bussarna rullade iväg tidigt på morgonen, och trots att alla var trötta låg en förväntansfull stämning i luften. Några satt och lyssnade på musik, andra pratade ivrigt om vilken backe de skulle testa först. När vi kom fram möttes vi av snötäckta backar, vissa var branta och svåra medan andra var lättare. Eleverna gjorde sina val och åkte den backen som passade bäst för deras förmåga.

För att kunna åka skidor hos Romme Alpin krävs det att man köper ett SkiPass. SkiPasset ger dig tillgång till alla liftar för att kunna åka skidor hos dem. Romme Alpin erbjuder skidskola för de som är nybörjare, oavsett åldersgrupp. De undervisar hur man ska åka slalom, ploga och bromsa på skidbacken. Detta rekommenderas för de som är nybörjare. De erbjuder också grupplektioner och privatlektioner för de som vill utveckla sina skidåkningsförmågor. För de som inte har någon skidutrustning så finns det möjlighet tilluthyrning. Man kan antingen hyra i förväg online eller så kan man hyra på plats. Dock så finns det ingen möjlighet till att hyra skidglasögon, då måste man köpa egna i Romme Alpins skidaffär eller i någon annan sportbutik. Romme Alpin erbjuder även mat och dryck för de som är sugna på det efter ett par timmars skidåkning.

Det finns flera alternativ att välja på, bland annat Våffelstugan, Hamburgeriet (läsk och pommes ingår), Toppstugan, Lodgerestaurangen, Cafeét och Wärdshuset. Restaurangerna och cafeét visar hänsyn till personer med allergier eller specialkost. Dock måste du informera personalen om allergier eller specialkost innan varje gång du går till en restaurang eller café. Romme Alpin har flera olika backar med olika svårighetsnivåer åt alla väderstreck, det finns 7 gröna, 11 blåa, 6 röda och 9 svarta backar. Sammanlagt finns det 34 nedfarter. Där är de gröna backarna lättast, medan de svarta backarna är de svåraste. För att kunna anlända till majoriteten av dessa backar behöver man åka lift antingen till Solklinten eller Snöberget. Det rekommenderas att börja med de gröna backarna om man är nybörjare, och sedan pröva de andra backarna om man är redo för det. Den längsta nedfarten i Romme är Hemvägen, vilket motsvarar en blå backe, som är 2700 meter lång. Medan den kortaste nedfarten, nybörjarbacken, är 30 meter lång.

Förbättringar och positivitet om Stjärnan

Jag och min vän, Hilding, har intervjuat fem personer gällande vad de tycker är positivt om Stjärnan, negativt, samt anledningen till att elever vistas i lokalen. Naturligtvis så är de flesta kommentarer om verksamheten positiva, men allt kan inte vara perfekt, och det är vårt uppdrag att ta reda på vad personer tycker och vill ändra kring Stjärnan.

Den första vi intervjuade var Igor, från 7B, och hans primära åsikt var att han tyckte att Marcus Johansson passade bra som ansvarig för Stjärnan då hans avslappnade personlighet gör att man känner sig mer bekväm i lokalen. Hans idéer på förbättring var att ha soffan bredvid pingisbordet för att främja bekvämligheten medan man spelar pingis, samt därav fixa en soffa där den originella soffan står.

Därtill tycker Georgij från klass 9 att soffan är ett jättebra tillägg till pingisrummet. Han gillar även hur fritt stjärnan är, där han starkt påminner oss om hur Marcus Johansson förstärker friheten och ger oss möjligheten att släppa loss och vara oss själva.

Georgijs idéer på förbättringar är att stjärnan ska ha fika någon gång per månad så att alla kan känna sig välkomnade till stjärnan.

Den tredje vi intervjuade var Milian i 7A.

Milian tyckte att beanie bagsen är riktigt bekväma medan han underströk att den enda anledningen till att han kommer till Stjärnan är på grund av pingisborden vilket också visar på pingisbordets enorma popularitet bland eleverna. Därför ville han att skolan skulle investera i två pingisbord.

Den sista av eleverna vi intervjuade var Gabriela från 8B. Hon sa att det var extremt bra med Stjärnan när det är kallt ute, och att det är det bästa sättet i skolan att förstärka vänskapliga relationer. Å andra sidan tycker hon att det är mindre bra att alla klasser får tillgång till lokalen samtidigt och att vi borde få frukt någon gång per månad, likt Georgijs förslag gällande fika.

Den sista vi intervjuade var Marcus Johansson. Marcus påpekade att han riktar all uppmärksamhet och hänsyn till nya idéer och förändringar medan han samtidigt påpekar det faktum att lågstadiet har fritids efter skolan på Stjärnan vilket gör det svårt att genomföra ändringar utan att det påverkar de yngre eleverna. Han syftar även på att verksamheten är en trygg plats för alla, där allas önskningar ska få luft, så länge det inte påverkar personer omkring negativt eller är orimligt.

förbättring och positivitet om stjärnan

Personligen, så anser jag att det inte behövs några extra möbler eller underhållning men något jag är öppen för att förändra är att ha frukt någon gång per månad.

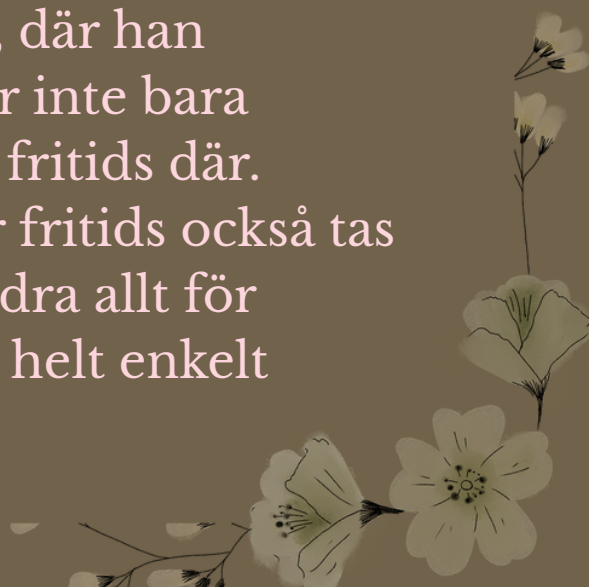
Dessutom skulle det vara välkommet att dela upp Stjärnan likt det var innan där varje dag undanhålls för en enskild klass. Detta då det är svårt att hålla reda på så många på en gång, eller att ha ett konkret samtal med en person på grund av den alltid högljudda volymen på Stjärnan.

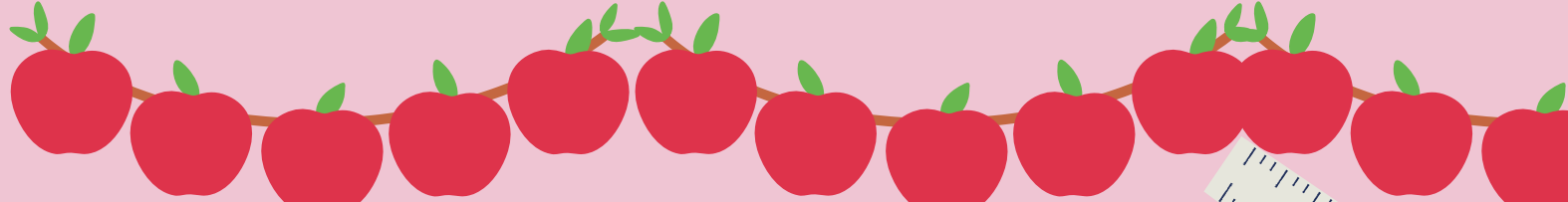

Sammanfattningsvis, efter att ha intervjuat ett flertalet elever

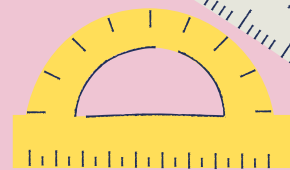
från högstadiet har vi dragit slutsatsen att alla har olika åsikter på hur man utveckla Stjärnan. De populäraste synpunkterna från eleverna är att ändra eller skaffa fler möbler, samtidigt som frukt eller fika någon gång per månad borde vara ett alternativ.

Från lärarnas håll intervjuades Marcus, där han påpekade att alla förändringar påverkar inte bara högstadiet, utan också barnen som har fritids där. Därav måste lågstadieeleverna som har fritids också tas hänsyn till vilket gör det svårt att förändra allt för mycket å högstadiets fördel. Det måste helt enkelt finnas en balans i det.

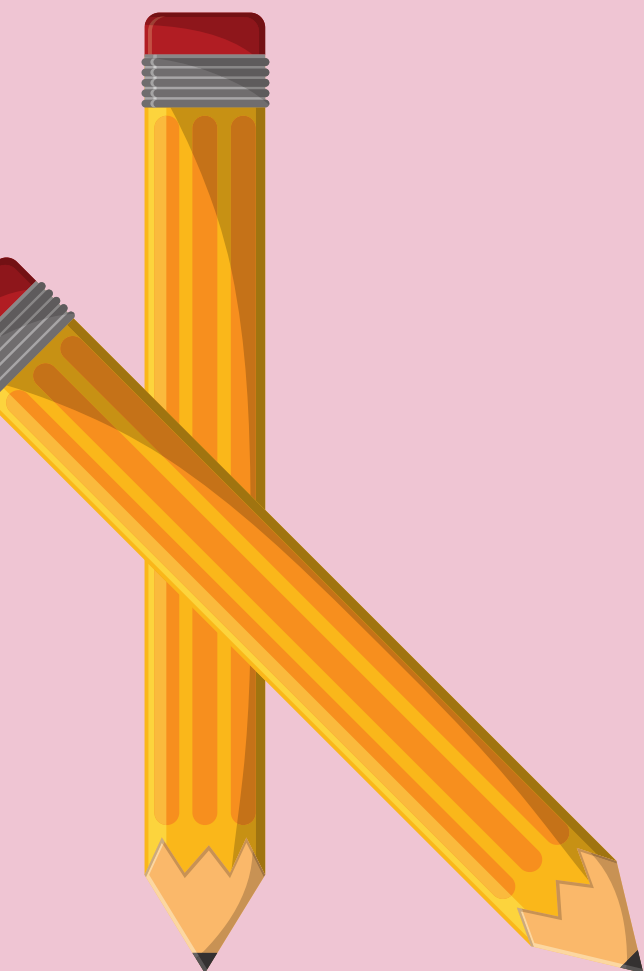
Skoluniform - mot

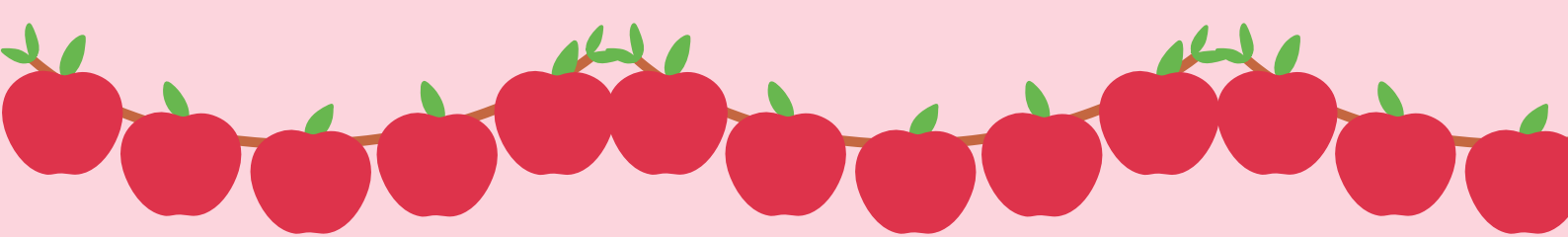

Skoluniformer har länge varit ett samtalsämne i svenska skolor. Vissa älskar idén om att alla är klädda likadant medan andra tycker att det är en fruktansvärd tanke. Trots protester har flera skolor ändå valt att införa detta, bland annat Sigtuna Humanistiska Läroverk. Men vad tycker egentligen Maria Elementars elever om detta och är det verkligen en så bra idé?

För många är kläder ett sätt att uttrycka sig och visa vem man är, vad man har för intressen och vilken musik man lyssnar på. På så sätt kan kläder föra en till folk med liknande åsikter som man kanske hade missat om alla var klädda likadant. Att få välja sina egna plagg ger barn rätt till identitet och uttryck. Genom att berövas denna frihet kan man istället få svårt att anpassa sig i livet när man själv får bestämma hur man ska klä sig.

Kläder kostar mycket, i alla fall för ett barn i växande ålder. Därför är det inte särskilt smart att låta föräldrarna köpa både uniform och vanliga kläder (som självklart också kommer behövas) då alla inte har råd med det. För en familj som har det knapert blir skoluniformen snarare ett tillägg i kassan än något som sparar tid och resurser. Om skoluniformer skulle betalas med skattepengar eller med hjälp av skolan hade ändå inte kostnaderna försvunnit helt. Många skolkläder innehåller ovanligare plagg som till exempel kavajer och skjortor. Dessa kräver ofta speciella rengöringsmetoder som kemtvätt och vissa kemikalier som ger extra kostnader.

I de allra flesta grundskolor existerar det någon form av mobbing, mer eller mindre allvarlig. Mycket av detta beror på utseende och kläder, så på så sätt hade en skoluniform kunnat hjälpa till för att minska kraven på hur man ser ut. Dessutom hade det gett möjlighet till nya vänskaper, även utanför sin egen åldersgrupp då de minskade skillnaderna i utseendet gör det mer välkomnande att tala med främmande människor. Skoluniformer kan även hjälpa eleverna att fokusera mer på skolarbetet och att främja vänskap istället för trakasserier.

Många som vill ha skoluniformer säger att dessa kan ta bort mobbning och krav på dyra kläder, men det stämmer inte riktigt. Oftast beror mobbningen inte på kläder utan värderingar. Om alla istället har på sig samma kläder skiftas fokuset ännu mer till andra aspekter i ens utseende som faktiskt inte går att ändra på, till skillnad från det man har på sig. Detta ökar i sin tur kroppshetsen och kan leda till att många bryr sig ännu mer om sitt utseende istället för att minska kraven. Det tar egentligen bort det som många ser som huvudsyftet i uniformer och gör i praktiken dessa onödiga.

Debatten om skoluniform är långt ifrån löst och i Sverige är det i nuläget olagligt att straffa barn om de inte följer klädkoder. Det finns många fördelar med striktare regler kring kläder, men med dessa följer även nackdelar. Kanske dröjer det ett bra tag innan något beslutas.

Ett prov i veckan

Det var en vanlig helg när rektorns mail nådde oss elever. Det var något som ingen hade förväntat sig att höra: Från och med nu får högstadiet bara ha ett prov i veckan. Alla verkade lättade, mindre skolstress och mer fritid tänkte nog många. Men vad har det egentligen inneburit för oss? Nu bestämde jag mig att ta reda på det, och pratade med både lärare och elever för att få allas perspektiv.

Till att börja med frågade jag några elever hur deras vardag har förändrats sedan regeln infördes. Svaren var väldigt lika.

“Jag känner mig inte lika stressad längre. Förut kunde det vara 2-3 prov samma vecka och då kunde man knappt plugga ordentligt inför något av dem” berättar Alexander i åk 8.

Tage håller med, men tillägger något annat. "Jag får mycket mer fritid nu, men ibland undrar jag om jag lär mig lika mycket. Det blir lätt att skjuta upp på pluggandet då man inte känner samma typ av stress nu. Gym, vänner och mobilen fastnar man lätt på när man egentligen ska plugga"

Det gör frågan svårare. Vissa elever anser att man lär sig mer då man kan fokusera på ett prov i taget. Andra tycker att det gör att man lätt fastnar på fel saker, när man egentligen borde plugga då man upplever mindre "skolångest". En slutsats man kan dra för eleverna är att de äntligen har tid för mer saker utanför skolan, såsom vänner och sporter.

Ett prov i veckan

Senare frågade jag även två av våra lärare om vad de tycker om förändringen.

“Eleverna verkar mindre stressade inför prov nu. De kommer till proven mer förberedda, och verkar som att de har pluggat ett tag innan, istället för att rabbla upp allt kvällen innan. Men skillnaden är inte så tydlig, då nya prov regeln är ganska ny.” Säger Magister Zazzi.

En annan högstadielärare, Therese, har lite andra åsikter. “Eleverna verkar mer lugna innan prov. Tidigare hade många en tendens att stressa på lektionerna innan prov. Däremot verkar det som att många skjuter upp det väldigt mycket. Trots att det är prov väldigt sällan i mina ämnen, väntar många till kvällen innan och börjar plugga då.”

Som elev är det svårt att inte hålla med om att ett prov i veckan är skönt. Jag upplever inte längre någon söndagsångest, att ha tre olika böcker för tre olika prov på samma vecka, och inte veta vart jag ska börja. Det känns lite så ibland, när man kanske har ett prov och lite läxförhör och sånt, men mer sällan än förut.

Men samtidigt har Therese har en poäng. Det känns väldigt lätt att skjuta upp provet till dagen innan man inte känner press att plugga hela tiden.

Det som är säkert är att elevernas kortisol stress har sänkts väldigt mycket. Nu har vi mer fritid att göra annat som vi faktiskt tycker är kul, och det är mindre tid som ägnas åt just skolarbete hemma.

De tysta

I varje skola och klass finns det alltid elever som räcker upp händerna för att svara på läsarnas frågor, de som pratar högt och självsäkert som alltid syns i varje diskussion. Men förutom de finns det de elever som jobbar hårt men inte säger något. Fast de vet svaret säger de inget på grund av att de inte vågar säga något. I denna text ska jag berätta varför vissa elever är tysta och varför det inte är något fel att vara tyst i klassrummet.

-Att vara tyst betyder inte att man är ointresserad

Många tror och tänker att de elever som är tysta och inte deltar i diskussionerna inte bryr sig, men det stämmer inte, eller till viss del. Men vid varje fall är det inte så. Tystnaden kan handla om något helt annat, osäkerhet och rädsla för att säga eller bara göra fel. För att det är lätt att glömma att det finns ett krav på mod för att prata inför andra människor som man kanske inte känner så väl. För vissa i skolan är det lika jobbigt att tala inför klassen vid en presentation eller bara fråga sin bänkkamrat om ett sudd. Alla har något typ av problem när det gäller att få ut sina åsikter, men vissa har det lättare och då är det mycket viktigt att alla kanske förstår känslan och rädslan som eleverna går på.

-Varför blir vissa tysta?

Det finns såklart flera olika anledningar till varför vissa blir tysta men dessa är de vanligaste orsakerna, enligt Tobias på "specialpedagogiska skolmyndigheten" :

- *Rädsla för att bli skrattad åt-vem vill egentligen bli skrattad åt påpekar han, då nog alla vet hur det känns när man själv säger något och känner hur alla i rummet skrattar åt en man blir nästan förnedrad och vill bara sjunka ner i golvet.*
- Även prestationskrav- Många ungdomar känner att de behöver prestera bra för att få någon typ av konfirmation av lärare, elever men också föräldrarna. För nuförtiden så känner många ungdomar att en bra prestation leder till att både föräldrar men också ens vänner gillar en och känner sig stolt över en.
- Men också för dåliga minnen, en dålig kommentar från en vän eller någon annan kan sitta mycket längre kvar än vad man tror.
- Gruppdynamik är också något man ser kan vara ett problem varför vissa elever talar mer medan vissa talar mindre eller inget. Alltså att vissa elever tar mycket plats som leder till att de andra inte får tillräckligt med plats.
- Även talar Tobias om på specialpedagogiska skolmyndigheten om "Selektiv mutism" som är en ångestdiagnos som innebär att barnet pratar obehindrat hemma men i skolan eller i andra sociala situationer är det tvärtom. Varför det är just såhär är pga att ungdomarna känner en stark känsla av obehag och som kan få en negativ inverkan på barnen.

De tysta

-Får lärarna utmaningar

Oftast tycker lärarna att flera elever ska delta i diskussionerna och prata på lektionerna, men det är inte alltid lätt att hitta en trygg miljö för varje elev där alla kan, orkar och får möjligheten att våga och få sitt utrymme. Allt detta kräver tid och lösningar som ska fungera för alla. Men hur ska lärarna lyckas åstadkomma allt detta? Jag tycker att lärarna bör skapa små grupper, längre betänketid men också få tydliga instruktioner till olika skoluppgifter. "Det handlar inte om att tvinga eleverna att prata, utan att öppna dörrar" säger Tobias återigen.

Personligen så tycker jag att skolorna ibland missförstår vissa elever som är mer tysta än andra. För ibland agerar lärarna på elevernas talande och inte handlingarna, det är mer som om att lärarna betygsätter hur vi pratar än våra inlämningar. För jag tycker om att det är elever som är rädda att ställa sig upp i klassrummet för att antingen ha en presentation eller bara fråga sin klasskamrat om ett sudd, så är det nog miljön ungdomen är i som borde vara fel.

Enligt mig borde skolorna jobba mer på att skapa en trygg miljö inom klassrummets väggar istället för att "alla elever måste prata och delta". Vissa skolor jobbar extra hårt på det som till exempel Årstaskolan som investerat i en hund för att få alla elever att känna sig mer trygga och få de tysta eleverna tillbaka till skolan så de inte blir hemmasittare. "Tack vare skolhunden blir elever med hög frånvaro men också de tysta eleverna fått mer motivation att komma till skolan", säger specialpedagogen Ulrika Nylander, på skolan när hon blir intervjuad av Stockholms stad.

ME-joggen

Det är ett ansträngande jobb de har, barnen springer på tantolundens gröna sida i ett stekande väder. Inga tydliga mål syntes ännu, och den fladdrande hettan gjorde det kämpigare för barnen som springer mot mållinjen. Svetten på deras pannor glänser i solskenet, lärarna står vid ändan av loppet och ger hejarop och glädje till hela skolan.

“Allt det här bara för att få en festis och en banan”, säger Natan Berhane från klass 8B

Barnen knådar och tjatar, sprinten är långvarig och varm, solen blir som ett värmeelement under vintern, och det kallar tillbaka barnen för varenda steg.

På Tantolundens bollplan så arbetar det nior och lärare för fullt för att både hjälpa, men även leda barnen fram till målet. Banan hade band som barnen skulle följa, och vissa hade olika färger för de olika stadierna man gick i. Även om vissa gick vilse fanns det alltid några lärare som stod som vägstolpar för barnen. Alla hjälptes åt, och tillsammans med niorna sprang dem för att visa vägen.

“Det här har gett en större gemenskap mellan eleverna i skolan och kunnat ge möjlighet för alla, denna ME-Jogg som gav glädje i hela skolan som har varit bättre än alla andra aktiviteter och kunnat slå igenom i skarpt ryck i skolan” säger Therese Åberg SO lärare.

Den här varit en grym praktikdag som har lärt skolan att fylla aktiviteter med gemenskap. Även om aktiviteter är snåla kan man alltid vinna om alla anstränger sig, vilket då resulterar i stor glädje. Detta har gett möjligheter till massor av barn i vår skola och nästan alla lärare säger att det här är den mest förtjänade aktiviteten.

Det var en trevlig dag och vi hoppas att skolan kommer fortsätta med ME-joggen eftersom det både stärker fysiken och gemenskapen i skolan.

Skolsystem som skiljer sig

Två länder, två skolor och två olika system

Genom att intervjua två franska lärare från en by söder om Lyon i syfte att undersöka vad som egentligen skiljer den svenska skolan från den franska skolan har vi fått mycket kunskap kring ämnet. Vi har efter det fördjupande samtalet insett att skillnaderna är större än förväntat med tanke på att båda länderna är så nära sammanflätade i och med det geografiska läget och Erasmusmedlemskapet. När det gäller skolmaten lyckades vi fånga upp en betydande skillnad då de franska eleverna är tvungna att betala för det lunchmål som serveras om dagarna, vilket inte är nödvändigt hos oss här i Sverige.

Dessutom skiljer sig prioriteringen när det gäller olika ämnen. Våra gäster från Lyon beskrev matematik som ett betydligt mer högprioriterat ämne redan från tidig ålder medan vi i Sverige istället lägger större vikt på läsförståelsen i det egna språket. Å andra sidan är språkvalet betydligt bredare i Frankrike, framförallt i de stora städerna, där kinesiska, latin och antikgrekiska finns som alternativ.

En kväll på operan

Solen sken starkt utanför ingången till Kungliga Operan. Det låg en längtansfull stämning i luften, och alla pratade ivrigt om den kommande föreställningen. Lärarna som just anslutit sig till gruppen utanför ingången förklarade att det började närma sig dags att gå in. Förutom eleverna i skolan var det även många andra besökare som väntade med spänning. Inuti operan märkte samtliga de vackra skulpturerna och konstverken som utsmyckade byggnaden. Lärarna delade ut biljetter inklusive sittplatser till alla elever, innan vi långsamt började röra oss mot salongen.

När vi steg in i operasalongen fick vi syn på alla som var där. Vissa har redan hittat sin plats medan andra var tomma. Vi letade efter våra egna platser på andra raden och satte oss ner så fort vi hittade dem. Som tur var, satt vi bredvid varandra. Vi kollade igenom våra program om vad vi skulle förvänta oss innan operan började. När det var fem minuter kvar började pirret i magen att formas och längtan till att ridån skulle stiga blev ännu större. Efter en kort stund började ljuset att tonas bort och det blev mörkt i salongen. Orkestern började att spela sina instrument och den lugnande musiken signalerade att operan skulle börja strax. Den röda ridån steg sakta upp och första akten började.

Opera är en dramatisk berättelse, ofta framförd genom sång, musik och skådespeleri. Publiken såg nyfiket på när kulisserna sköts in. Den första akten började med en kort introduktion av Pinkerton och hans första moment i Japan. Sedan fick publiken träffa Madame Butterfly, Pinkertons blivande fru. Den oskyldiga Butterfly vet däremot inte att han egentligen missbrukar hennes ära, och att han snart ska gifta sig med sin amerikanska fästmö hemma i USA. Butterfly konverterar till kristendomen för att bli den bästa hustrun till Pinkerton, vilket får hennes släkt att förskjuta henne. Första akten avslutas med det nyblivna parets bröllopsnatt.

Efter första akten fick vi ta en 20 minuters paus i guldfoajén. När vi gick in i salen blev vi imponerade. Det var ett stort utrymme, men ändå var det mycket tätt befolkat. Inne i guldfoajén ekade alla röster från väggarna, vilket bidrog till stämningen. Där blev vi erbjudna chips, läsk och äppelsaft, och vi diskuterade den första akten, men framförallt hur vi längtade efter att få se akt två och akt tre. Vi delade våra åsikter om operasångerskorna och operasångarna, bland annat hur imponerande de sjöng. Salen fylldes med en massa prat och skratt, och stämningen var lugnande. Om en stund skulle akt två starta, och alla var på väg ut ur guldfoajen i riktning mot operasalen för att se slutet.

På vägen tillbaka till scenen bultade hjärtat av spänning. Den stora folkmassan rörde sig långsamt mot sina platser. Det hördes kommentarer om vad som tycktes om pjäsen, och gissningar om slutet. Kort efter att kulisserna sköts in fick publiken reda på att Pinkerton hade lämnat Butterfly och åkt tillbaka till USA. Den hoppfulla Butterfly, som nu fått ett barn, trodde ändå att Pinkerton skulle återvända till Japan. Efter Pinkerton fick reda på att han hade en son med Butterfly, återvände han till Japan med sin fru och tog barnet. Detta ledde till att den förkrossade Butterfly sorgligtvis begick självmord.

I slutet av operan var vi både trötta och väldigt imponerade över föreställningen. Det var sent på kvällen och vi var på väg till tunnelbanan med trötta steg. Det var mörkt och kyligt utomhus, men ändå låg det en rörd stämning i luften. Vi uppskattade verkligen att vi fick delta med niorna på operan och längtade till nästa år.

**Tack för att ni har
läst!**

**Vi tackar för en
fantastisk termin här på
skoltidningen och ser
fram emot en
händelserik hösttermin!**

